

Poslední pochody

Spojenci postupují.
Hřmění děl se blíží víc a víc.
Kam jdeme?
Je dlouhý ten útěk před svobodou.
Kolik desítek kilometrů, kolik stovek kilometrů?
Já poměřuji úsilím, kterým mě cesta stojí.
Namáhá mě každý krok, každý v mlze a v bídě.

Pochoduji
a nic nevidím.
Klopýtám přes kameny
s jedinou myšlenkou –
neupadnout.
Nemám dál sílu bát se ani doufat.
Žijeme z ničeho už několik dní.
Spíme na ničem v lepkavém bahně.
Náš zástup se hodinu za hodinou zmenšuje.
Zůstaly s námi jen mraky, špinavé a od hlíny.
S velkýma mrtvýma očima.
Takové mají sovy.

Pochoduji s hlavou sklopenou, šetřím tak síly.
Chci se vrátit odsud jinam.
Zůstat na nohou.
Má existence je mimo čas.
Ztrácí se mi. Pochoduji.
Ještě dlouho po návratu jsem zkoumala obličej.
Ptala se srdcí.

Vážila lidi podle tíhy jejich laskavosti:
Kdo by nám pomohl vstát a jít dál?
Kdo by se s námi podělil o chleba?
Žíznivě jsem hledala to dobré ve tváři živých.